

Fiskekasser op til Rudkøbing. Fisken befordres saa videre derfra med et Dampskib — „Tranekjær“ hedder det — til Korsør, og saa bliver Fisken enten overført paa en af Kielerdamperne, eller den forsendes til København; det er det almindelige; men undertiden eksporterer man naturligvis ogsaa Fisk paa en noget anden Maade og til andre Pladser. Det har jo megen Betydning, at Fiskefangsten, umiddelbart efter at den er kommen i Land, hurtigst muligt bliver ført til det Marked, hvor den skal afsættes; thi jo længere det varer, inden den kommer til Markedet, desto mere taber den i Værdi, og desto mindre bliver den Kapital, den indbringer, og derfor er det af stor Betydning for Langelænderne, at de kunne faa en Jernbane ned til Bagenkop Havn, og Fisken altsaa hurtigst muligt kan komme til Rudkøbing og hen til Markedet, hvor den skal afsættes, saa at den kan være i saa god Stand som muligt.

Fiskeriet paa Langeland betyder egentlig overordentlig meget. Hvert Aar udføres der fra Langeland Fisk for ca. 800,000 Kr. Naar man tænker sig, at Befolkningen paa Langeland kun udgør ca. 20,000 Indbyggere, saa er det jo en ganske betydelig Indtægt, som man tager ind ad denne Vej, og denne Indtægt kan blive endnu større, naar de faa en Bane til Hjælp. Det er jo selvfølgelig ogsaa saaledes, at en Jernbane paa Sydlangeland vil kunne faa stor Betydning for Landbruget; det ligger i Sagens Natur. De økonomiske Sammenslutninger, som vi have overalt i vort Land, ere ikke nær saa stærkt fremme i Forgrunden paa Langeland. Der er naturligvis ogsaa noget saadant der. F. Eks. er der anlagt Andelsmejerier, og der er ogsaa en Sammenslutning med Hensyn til Afsætning og Eksport af Æg. Det have de ogsaa. Men at de ikke have flere saadanne Sammenslutninger ligger ikke deri, at Langelænderne ikke se, at det er heldigt at løfte i Flok. Deri ligger det ikke. Det se de meget godt. Men de ere saa vidt spredte fra Nord til Syd paa Langeland, der er 8 Mil lang, og det er vanskeligt for dem med de Befordringsmidler, de hidtil have haft, at komme sammen og faa aftalt saadan noget. Det viser sig ogsaa i den Omstændighed, at man ikke kan afholde Marked paa Langeland. Der kommer ingen eller saa godt som ingen, for Vejene ere saa lange. Et Marked kunde naturligvis godt holdes i Rudkøbing, ja ogsaa andetsteds paa Øen. Men selv om man tager et Midtpunkt paa Øen, saa

man har lige langt til Nord og Syd, er det alligevel en lang Vej; det bliver en 4—4½ Mil. Saaledes er Forholdet. Men naar man faar Banen, kan man bedre komme i Forbindelse med hinanden. Og saa vil den Fordel, der ligger i saadanne Sammenslutninger, ogsaa blive Landmændene paa Langeland til Del; saa faa de Adgang dertil.

Med Hensyn til Mejeridrift paa Langeland vil en saadan Bane jo ogsaa kunne være af Betydning. Det Smør, som tilvirkes paa Mejerierne, kan hurtigere komme ud til Rudkøbing Havn, komme om Bord paa Skibet og naa til det Maal, hvor det skal afsættes, eller hvor det i det hele taget skal bruges som Handelsvare. Det samme er ogsaa Tilfældet med Udførselen af andre Landbrugsprodukter, f. Eks. Svin. Der er intet Slakteri paa Langeland. Det kunde der gerne være; men der er alligevel intet, og saa sende de deres Fedesvin bort, naturligvis til Fyn. Bl. a. gaar en hel Del af dem til Svendborg eller til Faaborg. Faa de nu en Bane, komme de tættere til hinanden, og det vil saa rimeligvis ogsaa blive Enden paa det, at de selv lave sig et passende Svin slagteriovre paa Øen.

Endelig bruger man ogsaa paa Øen meget Kraftfoder til Kreaturerne, og det er da lidt langt at køre med, hvad der saaledes indføres, idet Havnen, som hertil kan benyttes, jo nærmest er Rudkøbing Havn. Den er baade Ind- og Udførselshavn for største Delen af Øen, den største og den bedste Havn, Øen i det hele taget har. Baade Syd- og Midtangeland er helt henvist til netop at komme i Forbindelse med Omverdenen igennem denne Havn. Men naar de altsaa forskrive Kraftfoder, ja, saa have Langelænderne ikke andet at gøre — selv om de ogsaa have 4 Mil — end at køre ind til Byen og derfra køre Fragten hjem. Det er, som sagt, baade kostbart og besværligt i høj Grad. Alle disse Ulemper ville i ikke ringe Grad kunne afhjælpes ved det Baneanlæg, her er Tale om.

Jeg har sagt, at disse 7 Kommuner, de sydligste paa Langeland, ere interesserede i en Bane fra Rudkøbing over Skrøbelev til Bagenkop, og der er naturligvis enkelte andre, som ogsaa kunne have nogen Nytte af den. Men det er dog i Særdeleshed disse 7 Kommuner, der i flere Aar have været meget stærkt stemte for at faa en Bane paa Langeland. De have gjort Anstrengelser igennem mange Aar, uden at det er lykkedes. Der er nu